

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 09/01/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 759

CHÚNG TA NÓI TU PHƯỚC, VẬY THÌ TU PHƯỚC GÌ LÀ LỚN NHẤT?

Trong tùy duyên để tạo phước, chúng ta không nên chú trọng phải tu phước gì mà nên tùy duyên. Thí dụ, Tổ Ấn Quang chú trọng in sách thiện, in Kinh pháp, nhưng khi gặp năm hạn hán, mất mùa thì Ngài trích tiền in Kinh để đi cứu trợ. Tổ Ấn Quang đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Ngài vẫn làm việc thiện, nhưng việc làm chính yếu là in sách thiện, in Kinh pháp.

Có những người cũng in sách thiện, cũng in rất nhiều Kinh pháp nhưng có những việc không cần thiết. Thí dụ, gần đây có người thấy người ta nói in “*Kinh Vô Lượng Thọ*” phước báu lớn, họ liền in với một số lượng quá lớn, in hàng triệu cuốn Kinh rồi để cho mối ăn. Có người nghe nói “*Kinh Pháp Hoa*” là Kinh Đại Thừa, họ liền rủ nhau in. Như vậy không đúng! **Thuốc hay phải đúng bệnh, gặp lúc người ta cần.** Chẳng hạn tôi trồng rất nhiều cây bồ công anh ở đây vì giống cây này không sâu bệnh, dễ phát triển. Cây bồ công anh vừa có thể chế biến thành món ăn, vừa là một vị thuốc đặc biệt, nhưng một tuần cũng chỉ nên ăn một hai bữa. Có người muốn tìm mua cây bồ công anh để trị bệnh ung thư, tôi cung cấp cho họ rất nhiều cây bồ công anh đã phơi khô để chữa bệnh.

Chúng ta biết phóng sinh là phước báu. Tuy nhiên, trong tình hình dịch bệnh Covid như thế này, chúng ta không phóng sinh mà nên để dành tiền đó để hỗ trợ và phát quà cho những người có hoàn cảnh khó khăn. Những nơi có người đứng ra làm thì chúng ta ủng hộ họ. Tôi thông báo trước: Năm nay chúng ta không phóng sinh như mọi năm mà chuyển thành phát gạo, phát quà cho người nghèo đói trong mùa dịch bệnh. **Cho nên chúng ta phải hết sức tùy duyên nhưng diệu dụng, làm việc thiện phải phù hợp thì việc làm đó mới có công đức, phước báu.** Thời điểm này, tình hình dịch bệnh rất nghiêm trọng. Nếu chúng ta có dư ra thì chúng ta tích cực hỗ trợ các hoạt động y tế, hỗ trợ tiền để Chính phủ mua vắc-xin. Đây là một việc rất cần thiết.

Dĩ nhiên hỗ trợ giáo dục Thánh hiền, hỗ trợ giáo dục Phật Đà là phước báu lớn nhất nhưng tất cả phải tùy duyên, nếu quá cưỡng cầu thì phiền não. Ví dụ chúng ta không đủ sức để vận hành trường mà chúng ta vẫn làm thì đó là phan duyên, dễ sinh phiền não. Chúng ta đã cố hết sức, đã hết lòng hết dạ để làm mà vẫn không được thì nên dừng lại. Nếu chúng ta không thể duy trì được một cơ sở nào đó thì đóng cửa trường. Chúng ta làm vì chúng sanh, vì phục vụ mọi người chứ không phải để phục vụ cái “*ta*” của mình. Chúng ta làm việc gì cũng phải “*chí công vô tư*” như lời Bác Hồ dạy.

Chúng ta tu phước báu thì phải có trí tuệ, không để chính mình tăng thêm sự ngạo mạn, tăng thêm bá đồ mưu lợi. Nhiều người nói với tôi rằng họ muốn hùn phước, cúng dường, tu tạo phước báu. Tôi hỏi họ nghe pháp được bao nhiêu lâu rồi. Họ nói là họ nghe pháp được một năm, hai năm. Tôi khuyên họ nên tiếp tục nghe pháp thêm một hoặc hai năm nữa rồi sẽ biết cách cúng dường, tôi không tiếp nhận sự cúng dường của họ. Người nào được tôi cho sổ tài khoản của Ban Phiên dịch Tịnh Không Pháp Ngữ là người đó có duyên vì đúng lúc đó chúng tôi đang có những việc cần làm.

Hòa Thượng nói: **“Xã hội đang động loạn, chúng ta đoạn ác tu thiện, tu huệ, tu phước phải nắm lấy cơ hội. Khi cơ hội qua rồi, bạn muốn tu thì sức có thừa mà tâm không đủ, có lúc thì tâm có thừa mà sức không đủ”.** Chúng ta phải nắm lấy cơ hội để tu phước. Tu phước cũng phải có phước báu mới tu được. Gần đây, có người muốn xây dựng một nơi để Trung tâm sử dụng cho các hoạt động giáo dục đào tạo. Họ muốn mua đất rồi xây dựng, sau đó ký hợp đồng 10 năm, 20 năm để Trung tâm vận hành. Chúng ta không cần nhận cơ sở vật chất. Để vận hành một Trung tâm Đào tạo như ở Sơn Tây, ở Tây Ninh không đơn giản vì phải có người thật nghe lời, thật làm thì mới làm được. Nếu khởi tâm động niệm đều vì ta, chứng minh cái ta, làm theo cách của ta thì chỉ là phá hoại.

Chúng ta phải nắm lấy cơ hội để tu phước. Lúc có tiền thì không có cơ hội làm. Lúc tâm có thừa nhưng không có tiền để làm. Chúng ta phải nắm lấy cơ hội để làm những việc lợi ích thiết thực cho chúng sanh. Không phải lúc nào cũng có cơ hội để chúng ta tu phước. Hòa Thượng nói: **“Làm việc tốt phải có phước báu mới làm được. Làm việc tốt lắm dày vò”.** Nếu làm việc tốt mà được **“trải thảm đỏ”** thì chưa chắc đó là việc tốt. Tôi tuyệt đối tin Hòa Thượng và có một niềm tin sâu sắc đối với Ngài. Hòa Thượng nói: **“Đừng sợ không có tràng, chỉ sợ không có đạo”.** Đừng sợ không có nơi chốn để tu mà chỉ sợ không có người thật tu, thật học, thật làm. Chúng ta đừng sợ không có trường học mà chỉ sợ không có người để vận hành, để làm mà thôi.

Hòa Thượng nói: **“Người ta cứ đi tìm đạo tràng tốt để tu. Đạo tràng tốt chính ở tâm ta. Ta thật tu, thật học, thật làm. Đó chính là đạo tràng”.** Cho dù chúng ta ở một đạo tràng tốt đến mấy nhưng không thật tu, không thật học, không thật làm thì cũng không thể có thành tựu. Tôi đã từng mời Tiến sĩ nổi tiếng về giảng cho mọi người nghe. Sau đó tôi nói: **“Nếu mọi người không cố gắng học thì cho dù học với Tiến sĩ thì cũng trở thành lười sĩ. Phải thật học, phải thật làm!”.** Cho nên làm việc phước thiện, tích công bồi đức thì phải có phước báu mới làm được chứ không phải tùy tiện mà làm được. Nếu tùy tiện mà làm thì chưa chắc đó đã là phước báu chân thật mà đó chỉ là làm vì danh vì lợi.

Chúng ta phải nắm lấy cơ hội: Trong học tập cũng phải nắm lấy cơ hội. Trong tu hành cũng phải nắm lấy cơ hội. Trong tu tạo phước điền hay không có ý niệm làm để có phước điền, mà ta làm vì lợi ích chúng sanh, vì lợi ích mọi người cũng phải nắm lấy cơ hội. Nếu không nắm lấy cơ hội tốt thì khi bị mất cơ hội, dù muốn làm cũng khó mà thành công.

Từ xưa đến nay, chúng ta thấy những việc liên quan đến giáo dục vô cùng cần thiết. Giáo dục liên quan đến Phật Bồ Tát, giáo dục Thánh Hiền càng cần thiết nhưng phải là giáo dục chân thật. Ngày nay nhiều người mượn danh là “*làm giáo dục*”. Người xưa làm giáo dục rất nghèo. Người ngày nay làm giáo dục nhưng rất giàu. Có nghịch lý không? Thích Ca Mâu Ni Phật cả một đời làm giáo dục, Khổng Lão Phu Tử cả một đời làm giáo dục nhưng các Ngài không quan tâm đến tiền tài, danh vọng.

Hòa Thượng nói: “*Người thế gian bố thí, tu phước. Phật nói với chúng ta: Quả báo của tài thí là có tiền tài. Quả báo của pháp thí là thông minh trí tuệ. Quả báo của vô úy thí là khỏe mạnh sống lâu. Tu phước không dễ dàng! Người tu được phước chân thật vẫn phải là người có phước*”.

Tu phước ở thế gian không dễ dàng. Có người cả đời tu phước nhưng vẫn gặp nhiều trắc trở, hoạn nạn bởi vì họ tu danh tu lợi. Hòa Thượng Tịnh Thuận, người từng dạy chữ Hán cho tôi đã dặn dò lần cuối:

“Đừng tu gian tu dối

Đừng tu lợi tu danh

Đừng tu dục tu tình

Đừng tu quanh tu quẹo”

Tu đạo giải thoát không được phạm bốn điều này. Tu phước cũng không được phạm bốn điều này. Người không có phước cũng không tu được phước, có nghĩa là họ cũng có làm nhưng đó không phải là phước.

Trong phim “*Quả báo hiện đời*”, một người giàu có làm rất nhiều việc thiện trong một thời gian dài như xây cầu, làm đường, bố thí người nghèo nhưng chết bất đắc kỳ tử, đọa Địa Ngục. Người con trai của bà vợ cả nói rằng trước đó cha mình đã lấy tiền cứu trợ của nhân dân để hưởng thụ cá nhân. Bà vợ thứ tư của ông không tin. Người con trai nói bà đi hỏi một người bạn xưa của ông ấy. Khi hỏi ra thì đúng là như vậy.

Người ta tu phước nhưng cũng chưa phải là có được phước báu, họ nhằm tưởng đó là phước báu. Có một ngôi chùa ở hưng Yên, mỗi năm đều tổ chức cúng lễ. Họ làm mấy chục mâm cỗ mặn, sát sanh hại vật rất nhiều để mời mọi người đến ăn. Hôm trước, tôi cùng một anh bạn đi ngang qua ngã tư thì gặp một bà cụ nghèo khổ. Tôi nói anh ấy biếu tiền cho bà cụ. Anh ấy đã biếu cụ một ít tiền, sau đó tôi nhận ra mình đã làm sai. Trên tinh thần Bồ Tát Đạo, đáng nhẽ chúng ta nên vừa tặng tiền, vừa khai thị, giáo huấn cho họ, giúp họ khởi tâm thiện lành, khi có tiền thì mở tâm bố thí cho những người nghèo khổ hơn mình để tái tạo phước báu. Nhiều người đi ăn xin, nhưng về nhà họ có một đời sống phóng túng, đọa lạc, ăn sung mặc sướng. Chúng ta cho họ tiền như vậy thì không phải là chúng ta đang tu phước.

Hòa Thượng nói: “*Tu phước phải nắm lấy cơ hội và phải có trí tuệ cao độ. Trong Phật pháp thường nói: Quảng rộng trồng phước điền. Có phải bạn đang chân thật trồng phước điền hay không? Bạn phải nhận biết cho rõ đâu là phước điền chân thật, đâu là giả phước điền. Bạn phải dùng trí tuệ cao độ của*

chính mình để nhận ra". Chúng ta nghe nói "**rộng tu phước điền**" nhưng xúc cảm sinh tình mà làm việc thì làm sai. Tu phước nhưng đừng vì danh mà tu, đừng vì lợi mà tu.

Hôm qua, tôi xem một đoạn video. Một anh chàng thanh niên sinh viên nghèo đeo khẩu trang, tay giơ bảng viết dòng chữ xin tiền về quê đón Tết. Người này có nét lạ, có nét ranh ma lừa gạt khác, không giống người chân thật. Sau đó anh chàng sinh viên này bị lật tẩy, vứt cả bảng mà bỏ chạy.

Có một lần, một cậu sinh viên gửi email cho tôi, nói là cậu ấy học công nghệ thông tin nhưng không có máy vi tính. Cậu ấy muốn vay tôi một khoản tiền để mua một chiếc máy tính cũ. Tôi nhắn cậu ấy gọi điện cho tôi để trao đổi trực tiếp. Tôi đã chuyển cho cậu ấy 5 triệu để mua máy tính mới. Sau hai năm, cậu ấy gửi email cho tôi nói là xin được gửi lại tôi số tiền đó. Tôi trả lời rằng: "**Thầy đã quên việc đó từ lâu rồi. Con không phải trả lại số tiền đó cho Thầy. Con hãy mang số tiền đó về nhà biếu Cha Mẹ!**".

Chúng ta phải cúng dường người chân thật tu hành có trì giới, có tu học đúng chánh pháp. Còn nếu chúng ta cúng dường người không thật tâm tu hành, phạm trai phá giới thì làm sao có được phước báo? Thật ra người trồng phước điền không phải là ai cũng có được phước báo bởi vì họ làm sai. Chúng ta làm vì cái "**ta**", giúp người vì cảm tình, gọi là "**ái duyên từ bi**". Nhà Phật có câu: "**Đa phần chúng sanh là ái duyên từ bi**". Nếu nâng cao lên thì là "**chúng sanh duyên từ bi**", từ bi với tất cả chúng sinh nhưng còn thấy chúng sinh cần phải từ bi, nên vẫn còn vương. Phật là "**vô duyên đại từ**". Lòng từ của Phật không có bờ mé, không có giới hạn. Chúng sanh nào cần thì Ngài cứu giúp vô điều kiện. Nếu chúng ta quan tâm đến họ để mong họ quan tâm đến chúng ta thì đó là tâm tư lợi.

Vào dịp Tết, nếu tôi gửi phong bì lì xì cho các Thầy Cô trong Hệ thống thì mọi người sẽ tán thán. Nhưng tôi không làm như vậy mà tôi gửi về các trường trong Hệ thống để các trường tự làm. Đó là học theo trí tuệ của người xưa. Chúng ta có lúc thì "**đứng trên vai người khổng lồ**" nhưng lúc có lúc không làm như vậy. Chúng ta đã "**mượn vai của người khổng lồ**", học theo trí tuệ của người xưa thì mọi lúc mọi nơi, mọi khởi tâm động niệm, hành động tạo tác đều phải mượn trí tuệ của người xưa.

Hòa Thượng nói: "**Bạn làm sai thì chẳng những không có phước báu mà còn liên lụy chính mình, tương lai đọa vào ba đường ác. Đây là đặc biệt sai lầm. Cho nên không luận là thế gian hay xuất thế gian đều phải có trí tuệ dẫn đạo**". Nếu chính mình không có trí tuệ thì chúng ta mượn nhờ trí tuệ của Phật, mượn nhờ trí tuệ của Hòa Thượng, mượn nhờ trí tuệ của người xưa. Như vậy thì không thể sai.

Người xưa đã để lại cho chúng ta những điển phạm rất tuyệt vời. Người xưa nói: "**Đồ cũ cho đi vẫn hữu dụng. Nhịn một hai bữa ăn để giúp người nghèo khó**". Trong lúc dịch bệnh khó khăn này, chúng ta nhịn một hai chuyến du lịch, nhịn một hai bữa tiệc tùng thì có thể giúp được nhiều người nghèo đói.

Hòa Thượng nói: "**Chúng ta ngu si, chúng ta không có trí tuệ thì phải làm sao? Chúng ta đọc Kinh chính là mượn nhờ trí tuệ của Phật. Chúng ta noi gương làm theo người xưa mà mượn nhờ trí tuệ của**

Thánh Hiền. Chúng ta nói tu phước điền, tu phước báu gì là lớn nhất? Phật Đà là phước điền của tất cả chúng sinh. Cúng dường Phật là phước báu lớn nhất. Nhưng hiện tại Phật không còn ở đời, chúng ta muốn cúng dường Phật Đà thì phải làm sao? Xin nói với các vị: Chúng ta đọc Kinh điển Tịnh Độ, lưu thông Kinh điển Tịnh Độ, hoằng dương pháp môn Tịnh Độ. Đây chính là cúng dường Phật Đà, nhưng không phải vì để khuếch trương cho Tịnh Độ rộng lớn mà là vì pháp tu một đời có thể giải thoát. Đó mới là chân thật lợi ích chúng sinh”.

Hòa Thượng in Kinh, mở trường học, làm tất cả những phước điền nhưng Ngài rất tùy duyên, không phan duyên, không cưỡng cầu. Cốt lõi cuối cùng Ngài vẫn quay về với Tịnh Độ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!